

gynde for Alvor paa at sætte Landet i bedre Forvarsstand, netop derfor mener jeg, det er rigtigt og nødvendigt, at man gjør sig klart, hvorledes Situationen er, og hvad man kan magte. Det er min Overbevisning, at dette er nødvendigt, for at det skal blive til Alvor med Sagens Gjennemførelse, og jeg skal gjentage, at jeg vilde anse det for at være det Alleruheldigste, der kunde ske, særlig ogsaa for Forsvarsjagens Skyld, hvis man skulde begynde paa Noget, uden rigtig at have gjennemtænkt Sagen, ogsaa hvad den finansielle Side angaar, og skulde blive nødt til at blive staaende paa Halvveien og ikke kunde gennemføre den. Det er derfor i Sagens Interesse, jeg har anbefalet at søge at bringe ogsaa denne Side af Sagen saa vidt muligt til Klarhed, forinden man tager sin endelige Bestemmelse. Men som sagt den høitærede Krigsministers Udtalelse har for saa vidt været mig tilfredsstillende, som jeg nu tror, at jeg er berettiget til at slaa de væsentligste Punkter af, hvad jeg i mit første Foredrag fremhævede, fast. Jeg slaar da fast, at man maa være belabet paa en Udgift en Gang for alle først til Anlægget af mellem 50 og 100 Mill. Kr. Det var et meget stort Spillerum, jeg tog, idet jeg nemlig gjorde opmærksom paa, [at det ikke var mig ganske klart, hvorvidt man vilde slutte af eller kunde slutte af ved, hvad der var forlangt paa de to forelagte Lovforslag om Befæstningen. Jeg holder mig i den Henseende til den høitærede Krigsministers Udtalelse, hvorefter han mener, at man kunde blive staaende ved 80 Mill. Kr. omtrent. Lad os sige, det gaar lidt høiere; jeg tror nu ikke, det gjør det — tilføiede den høitærede Krigsminister, og jeg accepterer, at det er 80 Mill. Kr. vi maa være belabede paa til det første Anlæg. Derefter er allerede givet, at man ikke kan afholde Udgiften af, hvad man har i Statskassen nu. Vel er den fuld, men dog har den ikke 80 Mill. Kr. Men inden vi blive færdige med disse Foranstaltninger, ville de 80 Mill. Kr. være svundne bethdelig ind. Vi kunne ikke paaregne noget af de kommende Aars aarlige Overskud som Bidrag til disse Foranstaltninger. Vi tør ikke nu i de paafølgende Aar paaregne Overskud, som vi have havt det for nogle Aar tilbage; vi maa være glade, dersom vi kunne dække vore aarlige løbende Udgifter af de aarlige løbende Indtægter, og de ekstraordinære Udgifter, der forlanges bevilgede paa mange Omraader, ville gjøre, at den Kassebeholdning og den Reserverfond, der er nu, ikke ville kunne dække Anlægssummen for disse Foranstaltninger. Saa meget mere var det berettiget,

at jeg reiste det Spørgsmaal: Tænker man sig disse 80 Mill. afholdte af Kassebeholdningen og Reserverfonden, som derved vil blive fuldstændig udtømt — ja, den vil ikke en Gang slaa til? Er det Regjeringens Finantspolitik at tømme Kassen og Reserverfonden? Jeg tror det ikke, jeg kan ikke tro det; thi det vilde efter min Formening være høist uforsandigt handlet. Her er altsaa det første Svar, vi skulle have: Vil man tage det derfra? Kan man tage det derfra? Hvorledes tænker man sig dette Beløb bragt til Veie? Er det ved Statslaan eller nye Skatter, eller hvad er det? Dernæst anstillede jeg en Beregning over, hvad man maatte være fattet paa, at der vilde kræves, efter at Forsvarsforanstaltningerne for saa vidt vare bragte til Udførelse, til at dække den derved fremkomne Renteformindelse og den Udgiftsførgelse, som vil blive Følgen af nødvendige Vedligeholdelser, videre Udrustninger og Udbikling af Hæren og saa fremdeles. Jeg udtalte som min Formening, at naar man vilde være klog og forsigtig og ikke blive overrasket, maatte man være fattet paa saadan Noget som mellem 6 og 8 Mill. aarlig altsaa foruden de 80 Mill., som ere gaaede til det første Anlæg. Dertil sagde den meget ærede Krigsminister, at jeg efter hans Mening regnede for rundeligt. Jeg hører mig i den Henseende for den ærede Krigsminister; Intet skulde være mig stærere, end om det maatte vise sig, at jeg havde regnet for rundeligt. Den ærede Minister mener, at man kunde regne 5—6 Mill. Vel! Ogsaa her accepterer jeg den ærede Krigsministers 6 Mill.; thi naar man siger 5 à 6 Mill., tror jeg, at saa bør man være belabet paa, at der kan være Tale om en Udgift af 6 Mill. Kr. Men forholder det sig saaledes, at vi, efter at have tømt vor Kassebeholdning og udtømt vor Reserverfond og efter at have gjort nye Statslaan skulle være belabede paa en aarlig tilbagevendende Udgift af 6 Mill. Kr., saa mener jeg ogsaa, at jeg kan slaa fast med Rette, at saa er det en ligefrem Pligt at gjøre sig det klart, hvorfra disse Penges skulle komme i Fremtiden. Og jeg tillader mig at udtale dette som mit Slutningsord, at det forekommer mig, at om ikke Andet, saa har denne 1ste Behandling af Forsvarsjagen altid givet det Resultat, at det nu maa anses for at være indrømmet ogsaa fra Regjeringens Side, at den finansielle Betydning af Sagen er 80 Mill. en Gang for alle, og derefter henimod 6 Mill. aarlig for Fremtiden. Saa mener jeg, at saa er der allerede derved givet et alvorligt Grundlag for en alvorlig Underjøgelse i et kommende Udvalg, og jeg tror,